

Sygn. akt VI Gz 231/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2016 r. w Toruniu

w postępowaniu uproszczonym

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. G. (1) i M. G. (2)

przeciwko (...) sp. z o.o. w P.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na okt 2 (drugi) postanowienia Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29 września 2016r., sygn. akt V GC 519/16

postanawia

1. zmienić pkt 2 (drugi) zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że zasądzić solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kwotę 617,00 zł (sześćset siedemnaście) złotych tytułem kosztów procesu,
2. zasądzić solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kwotę 150,00 zł (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy nie obciążył stron obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na podstawie art. 102 k.p.c. Jak podkreślił ten Sąd, pozwany wobec cofnięcia pozwu przez powoda złożył wniosek o przyznanie mu kosztów procesu. Pozwany twierdzi, że zapłata dochodzonej należności nastąpiła przed wytoczeniem powództwa, tj. przed dniem 09 listopada 2015 r. i na tę okoliczność przedstawił przelew, z którego wynika fakt wydania dyspozycji zapłaty w dniu 06 listopada 2015 r. Powodowie wskazali natomiast, że należność wpłynęła na ich konto dopiero w dniu 25 listopada 2015 r. i przedłożyli potwierdzenie uznania rachunku bankowego na tę kwotę. Według tego Sądu w takiej sytuacji zachodzą przesłanki z art. 102 k.p.c. (k. 78).

W zażaleniu na to postanowienie pozwany wniósł o jego zmianę i o zasądzenie solidarnie od powodów na swoją rzecz kwoty 617,00 zł ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu i o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego. Pozwany podniósł, że zapłacił dochodzoną kwotę w dniu 06 listopada 2015 r., a więc przed wytoczeniem powództwa, co spowodowało cofnięcie pozwu przez powodów i umorzenie postępowania. W takim przypadku pozwany nie może być uznany za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu art. 98 k.p.c. Twierdzenia powodów, że zapłata została dokonana w dniu 25 listopada 2015 r. budzą, według pozwanego, poważne wątpliwości (k. 82-84).

Powodowie nie udzieli odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle art. 203 § 2 zd. 2 in principio k.p.c., w razie cofnięcia pozwu, na żądanie pozwanego, powód zawraca mu koszty. Cofnięcie pozwu jest wyrazem rezygnacji powoda z kontynuacji postępowania rozpoczętego wskutek wniesienia pozwu i jeżeli następuje ze skutkiem prawnym sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania (art. 355 § 1 in principio k.p.c.). Umorzenie postępowania na skutek cofnięcia pozwu w kontekście art. 98 § 1 k.p.c. oznacza przegranie sprawy przez powoda. Wyjątek dotyczy przypadku, w którym pozwany w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił wymagalne w chwili wytoczenia powództwa roszczenie powoda. Wówczas za stronę przegrywającą sprawę należy uważać pozwanego (np. orzeczenie SN z dnia 21 listopada 2015 r., C 593/15, OSN 1952, nr 2, poz. 49). Tak samo należy podejść do sytuacji, w której zaspokojenie dochodzonego roszczenia nastąpiło wprawdzie przed wniesieniem pozwu, ale w terminie uniemożliwiającym powodowi ustalenie tego faktu.

Skarżący twierdzi, że taka sytuacja nie miała miejsce w sprawie. Niewątpliwie żalący się wykazał fakt wydania dyspozycji swojemu bankowi zapłaty dochodzonej należności i obciążenia jego rachunku bankowego w dniu 06 listopada 2015 r., a więc przed wytoczeniem powództwa (k. 48). Obciążenie rachunku bankowego w razie przelewu nie jest jednak równoznaczne z dokonaniem zapłaty, bo o tej decyduje uznanie rachunku bankowego wierzyciela. Według skarżącego przedstawione przez powodów dokumenty budzą wątpliwości. Dokument dołączony do pisma procesowego powodów z dnia 15 kwietnia 2016 r. (k. 55) rzeczywiście wskazuje inny numer rachunku. Jak się wydaje, chodzi w nim o rachunek banku powodów. Do kolejnego pisma, z dnia 08 lipca 2016 r., powodowie dołączyli wyciąg z ich rachunku bankowego, z którego wynika, że uznanie na ich rachunku rzeczywiście nastąpiło w dniu 25 listopada 2015 r. (k. 76). Nie przesądza to sprawy, skoro chodzi o uznanie dokonane przez bank powodów. Nie jest natomiast jasne, kiedy doszło do uznania rachunku bankowego banku powodów przez bank pozwanego. Niewątpliwie pozwany nie odpowiada za działania banku powodów, natomiast odpowiada za działania swojego banku.

Ciężar dowodu, że pozwany spełnił świadczenie po wniesieniu pozwu albo w takim czasie, w którym powodowie w dniu 09 listopada 2016 r. nie mogli wiedzieć o zaspokojeniu roszczenia z uwagi na okoliczności leżących poza nimi i działaniami ich banku, obciąża powodów. Takiego miarodajnego dowodu powodowie nie przedstawili. Umorzenie postępowania na skutek cofnięcia pozwu w kontekście art. 98 § 1 k.p.c., jak była o tym mowa, oznacza przegranie sprawy przez powoda.

W związku z tym nie ma podstaw do uznania, że w rachubę wchodzi przypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 k.p.c.

Tym samym zarzut naruszenia tego przepisu jest zasadny, a zatem należało stosownie do art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 i art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. zmienić zaskarżone postanowienie i zasądzić solidarnie od powodów na rzecz pozwanego koszty procesu, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości określonej w taryfie radcowskiej (600,00 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł) oraz koszty postępowania zażaleniowego, na które składa się opłata od zażalenia (30,00 zł) i wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości określonej w taryfie radcowskiej (120,00 zł – art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)